

குரலற்றவரின் குரலாக ஒலிக்கும் கவிதைகள் - 'விரல்களில் வழியும் குரலற்றவரின் செங்குருதி'

Poems that sound like the voice of the voiceless - 'Viralkalil Vazhiyum Kuralatravanin

Shenkuruthi'

முனைவர் ப. சின்னச்சாமி, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, இரத்தனவேல் சுப்ரமணியம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), சூலூர், கோயம்புத்தூர் - 641402.

Dr P. Chinnasamy, Assistant Professor, Tamil Department, Rathnavel Subramaniam College of Arts & Science (Autonomous), Sulur, Coimbatore - 641402.

DOI: 10.5281/zenodo.60749973

Abstract

The literary genre of renewal poetry has evolved through various theoretical and political processes from the European colonial period to the present day post-colonial period. These include revolting against forms of feudal, imperialist, religious and caste power, echoing the dictatorships of the bourgeoisie and its allies, talking about the archeological biographies of the land, tying the traditions of power and moving towards balanced traditions. Thus, Cholaimayavan's collection of poems, 'Viralkalil Vazhiyum Kuralatravanin Senkuruthi' speaks to the politics of power that pervades land, habitat and social status.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

புதுக்கவிதை எனும் இலக்கிய வகைமை ஐரோப்பியக் காலனியக் காலம் தொட்டு பல்வேறு கோட்பாட்டு, அரசியல் செயல்பாடுகளினூடே வளர்ச்சியடைந்து இன்றைய பின்காலனிய காலகட்டத்திற்குள் நிலைகொண்டுள்ளது. இவை நிலபிரபுத்துவ, ஏகாதிபத்திய, சமய, சாதிய அதிகார வடிவங்களை எதிர்த்துக் கலகம் செய்தல், முதலாளித்துவம், அதனுடன் ஒத்திசைவு செய்து கொண்ட அரசின் ஏதேச்சதிகாரங்களின் மீது அதிர்வை ஏற்படுத்துதல், நிலம் சார்ந்த தொன்மையான வாழ்வியலைப் பேசுபொருளாக்குதல், அதிகார மரபுகளைக் கட்டுடைத்து சமநிலையான மரபுகளை நோக்கி நகருதல் என்பனவாக உருபெற்று வளர்ந்துள்ளன. அவ்வகையில், சோலைமாயவரின் 'விரல்களில் வழியும் குரலற்றவரின் செங்குருதி' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு நிலம், வாழ்விடம், சமூகத் தகுதி ஆகியவற்றில் நிறைந்திருக்கும் அதிகார அரசியல்களைப் பேசுகின்றது.

Keywords : மரபு, விளிம்பு, உலகமயம், நிலவுடைமை, பின்காலனியம்

விளிம்பின் குரலாக உலகமயச் சூழலுக்கு எதிரான கலக மொழிகளை நுட்பமாகப் பேசி, விளிம்பின் குரலாக, இயற்கையிடமிருந்து விவாகாரத்து பெற்று இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டதை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் சமூகத்தின் அவல நிலையை முன்னிறுத்துவதாக சோலைமாயவரின் 'விரல்களில் வழியும் குரலற்றவரின் செங்குருதி' கவிதைத் தொகுப்பு அமைந்துள்ளது. அத்துடன் கவிதைகள் ஆதிக்கவர்க்கங்களின் தான்தோன்றித்தனமான அதிகார வட்டங்களின் மீது பகடி மொழியாடுகின்றன. முதலாளித்துவ கலாச்சார ஓர்மையின் முகத்திரையைத் தோலுரிக்கின்றன. தனது நிலப்பரப்பின் மீதான சூழலியல்சார் சூறையாடல்களைக் கவனப்படுத்துகின்றன.

‘கருப்பொருள்’களைத் தொலைத்து அறமற்ற சமூகமாக வாழ்வதைக் குவியப்படுத்தி, அதனால் அடுத்தத் தலைமுறை இழக்க நேரிடும் வாழ்வியல் குறித்தும் கவிதைகள் விவாதிக்கின்றன. இது, உள்ளதைப் பதிவு செய்தல், கலகம் செய்தல் என்ற இரு நிலைபாட்டின் பின்புலத்தில் வாசிப்பதற்கான திறப்பைக் கொடுக்கின்றன.

இதனடிப்படையில், 1. பழங்குடி மக்களின் புழங்குவெளி அழித்தொழிக்கப்பட்டு விளிம்பாக்கப்பட்ட நிலை, சமவெளிப் பகுதிகளில் வேளாண் சமூகமாக வாழ்ந்த மக்கள் அலைக்கழிக்கப்படுவதல், உலகமயத்தால் இவ்விரு நிலையினரையும் நகரத்தில் இருத்தி ஓரங்கட்டப்படுவதல் 2. மனித இனம் தவறவிட்ட, இயற்கையுடனான வாழ்நிலையிலிருந்து வெகுதூரம் விலகி வந்துள்ளமையை நடுச்சந்திக்குக் கொண்டுவந்துநிறுத்தி மனிதர்களின் அங்கங்களில் ஊசியைப் பாய்ச்சுவதாக அமைந்துள்ள கவிதைகளை இக்கட்டுரை ஆய்வுக்கு உட்படுத்துகிறது.

விளிம்பின் மொழி

கவிதைகள் மன உந்துதல் வெளிப்பாட்டின் சுருங்கிய வடிவம் எனலாம். அதன் கருத்தாக்கமோ அகண்ட வெளியைக் கொண்டிருக்கும் என்பது கண்கூடு. சமகாலத்தில் இது இருநிலைகளில் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. 1. மேதகு கவிஞர்களால் முன்வைக்கப்படும் உளுத்துப்போன விடயங்களை உருவேற்றும் கவிதைகள். இவை ஒருவித செயற்கைத் தன்மையுடன், அதீதப் புனைவுகளைத் தூக்கிச் சுமந்துகொண்டு, சொல் அலங்காரத்துடன் குடுகுடுப்பைக் குறி சொல்லும் பாணியில் முன்னிறுத்தப்படுகின்றன. இதற்கு எதிர்நிலையில், 2. விளிம்பு மனநிலையிலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் கவிதைகள். இவை அவர்களது மன உணர்வையும் அவர்கள் மீதான அதிகாரத் திணிப்பையும் அதிகாரத்தால் தாக்குண்ட விதத்தையும் அதைக் களைந்தெறிய முன்னெடுக்கும் கருத்தியலையும் வெளிப்படுத்துவனவாக உருப்பெறுகின்றன.

அவ்வகையில் ‘விரல்களில் வழியும் குரலற்றவனின் செங்குருதி’ கவிதைத் தொகுப்பு இரண்டாம் நிலையினதாக அமைந்துள்ளது. தனது வெளி, யாரோ ஒருவரால் மாற்றியமைக்கப்பட்டு வரும் அவல நிலையில், சாதியமற்ற, மதமற்ற, இயற்கையுடன் இயைந்த தொன்மையான வாழ்வியல் நோக்கிய அவதானிப்பானது முக்கியமானதாகும். தமிழ் நிலப்பரப்பில் தொன்மையான வாழ்வியல் குறித்துப் பேசுவது பெரும் சிக்கலான, சவாலான ஒன்றாக உள்ளது. ஏனென்றால் பிற்போக்குத் தனங்களுக்கு அடிபணிந்து, பிற இனத்தின் தொன்மங்களைத் தனதாகக் கருதி, அறமற்ற சமூகமாகத் தமிழ்ச் சமூகம் மாறிவருகிறது. அதைத் தகர்ப்பதற்கான அறைகூவல்கள் காலந்தோறும் மேலிட்டு வந்தாலும் அவ்வறைகூவல்கள் வழி மீட்டெடுக்கப்படும் ஒரு நிலத்தின் மெய்யான, தொன்மையான பண்பாடு, வாழிடம், மரபு, புழங்குவெளி, சமூக அமைப்பு, தத்துவங்கள் போன்றவற்றை அழித்தொழிப்பதற்கான பண்பாட்டு வழிமுறைகளும், வன்முறைகளும் ஆதிக்க வர்க்கங்களால் நிகழ்த்தப்பட்டுக்கொண்டே வருகின்றன.

ஓர் இனத்தின் தொன்மையான வாழ்வியலை அடையாள இழப்பிற்குள்ளாக்கப்படும்போது அவ்வினம் வாழும் நிலப்பரப்பை எளிதில் கைப்பற்றிவிடலாம் என்ற காலனியச் சிந்தனை, தமிழ்ச் சமூகத்தை அலைக்கழித்து விட்டுள்ளது. நிலத்தை விட்டு வெளியேறுதல், உடலையும் மனதையும் விட்டு வெளியேறுவதற்கு ஒப்பானதாகும்,

“நிலம் இழத்தல் என்பது உடலையும் மனதையும் இழத்தல் என்பதாகப் பொருள்படுகிறது. நிலம் அற்ற நிலையில் ‘மனித நிலையும்’, ‘மனித அறமும்’ சாத்தியமற்றுப் போகிற நிலையும் இதனால்தான் ஏற்பட்டு விடுகிறது” (2008, ப. 44)

என்ற பிரேமின் கருத்திலிருந்து விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. ஓர் இனத்தின் நிலமிழப்பு ஐரோப்பிய காலனிய காலகட்டத்திலும் அதன் பிந்தைய நிலையிலும் 1. இழந்த நிலத்திற்குள்ளேயே அடிமைகளாக்கப்படுதல் 2. நிலமிழந்த, நிலமற்ற மக்களை கூலி அடிமைகளாக இடப்பெயர்விற்குள்ளாக்குதல் என்ற இரு நிலைகளில் நடந்தேறி வந்துள்ளது.

இழந்த நிலத்திற்குள்ளேயே அடிமைகளாக்கப்படுதல்

ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிந்தைய வன அழிப்பும் தேயிலைத் தோட்ட உருவாக்கமும் வனங்களில் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்களைப் பெரும் பாதிப்பிற்குள்ளாக்கியது. மலைக்காடுகள் அழிக்கப்பட்டு அங்குத் தேயிலைத் தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு பழங்குடி மக்களுடைய இருப்பு, தொன்றுதொட்டு வந்த அறிவு மரபு, வீரம் போன்ற அம்மக்களின் தொன்மையான புழங்குவெளி நசுக்கப்பட்டு அத்தோட்டங்களுக்கடியில் புதைக்கப்பட்டன. வனத்தின் பேரரசர்களாக இருந்தவர்கள் தேயிலைத் தோட்டங்களில் கூலிகளாக, ஏதிலிகளாக அட்டைப்பூச்சிக்கு அஞ்சும் ஒரு பூச்சியாக மாறிபோயிருக்கிறார்கள்.

தேனீர் அன்றாட வாழ்வியலின் தவிர்க்க முடியாத ஓர் அங்கம் வகிக்கிறது. அப்படி தேனீர்சுவையைப் பருகி ‘பேஷ், பேஷ்’ என்று விதந்தோதும் தேயிலைத்தூளின் சுவையின் பின்னணியில் மறைந்திருக்கும் இரத்தப் பூச்சிகளாய் தொழிலாளிகளின் உழைப்பைச் சுரண்டப்படும் நிலமிழந்த, விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் குறித்த மனித அறம் அற்றுபோயிருக்கும் நிலையை உணர்த்துவதாக,

நீங்கள் / உறிஞ்சிப் பருகும் / தேநீரில் / இனிப்பைத் தவிர்த்திருந்தால் / உணர்ந்திருக்கலாம் / எம் / மெல்லிய விரலில் வழியும் / குரலற்றவனின் செங்குருதியில் / ஒளிந்திருக்கும் / ஏழாம் சுவையை ” (ப. 10)

என்ற கவிதை வெளிப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கமுடிகிறது. ஆதியிலிருந்து வனங்களில் வாழ்ந்திருந்த மக்கள், காடுகளை ஆண்ட மக்கள் தங்களது வாழ்விடத்திலேயே அடிமைகளாக, கூலியாட்களாக, தங்களது வேர்களை இழந்தவர்களாக, வன அறிவு மரபுத் தொலைத்தவர்களாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி மாற்றப்பட்ட ஒரு சமூகத்தின் துயரத்திலிருந்து பறித்துத் தருகின்ற தேயிலைத் தூளில்தான் எங்கள் இரத்தம் உறைந்திருக்கிறது என்று விளிம்பின் குரலாக ஒலிக்கிறது இக்கவிதை.

முதலாளியத்துவம் விளிம்பு நிலை மக்களின் மீது நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் உழைப்புச் சுரண்டலை மிக நுட்பமாக வெகுசனப்படுத்துகிறது இக்கவிதை. மலைப் பிரதேசங்களில் தனித்துவிடப்பட்ட தனது குரலை ஓங்கி ஒலிக்கத் திராணியற்றவர்களாக மாற்றப்பட்டிருக்கும் விளிம்பு நிலை மக்களின் அவல நிலையை 'ஏழாம் சுவை' என்று பேசுவது மனித அறத்தை மீட்டெடுக்கும் செயலாக அமையும் என்ற நிலையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல் குறித்த இப்பார்வை முக்கியமானதாகும்.

பசுமைக் காடுகள், வனப் பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் ஆண்டாண்டு காலமாக வனங்களில் வாழ்ந்துவந்த பழங்குடி மக்களை அங்கிருந்து துரத்தியடித்து, தனது ஆதிமரபை நினைவுகளாகத் தூக்கிச் சுமந்து வாழும் கையறுநிலைக்குத் தள்ளுகிறப் பணியை கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களும் அரசும் கைக்கொண்டு வருகின்றன. அவ்வகையில் சூறையாடப்பட்ட அவர்களின் வாழ்வை,

“அபகரிக்கப்பட்ட பெருநிலத்தில் / தூய மழையின் ஆற்றலோடு / தடையின்றி / சுற்றித்திரிந்த வலிமையைப் / புதைத்துவிட்டு / எச்சில் தடவி / இரத்தம் குடிக்கும் கருநிற அட்டைப்பூச்சிக்கு மிரண்டு / கண்களெரியும் களிம்புகளை உடலெங்கும் அப்பிய பின் / சபிக்கப்பட்ட நத்தையென / கோணிகளில் திணித்த / பாரத்தைச் சுமந்து / மரணம் விழுங்கிய நகக்கண்களால் / மென்மையான / கொழுந்து தேயிலைகளைத் / தேடித்தேடிப் / பறித்துக்கொண்டிருக்கும் / முன்பு நிழல்கள் அடர்த்திய / தன் எல்லையற்ற வனத்தின் பெருவெளியில் கட்டற்று வசித்த / வனத்தின் பேரரசன்” (ப. 42)

என்ற கவிதையின் வழி வெளிப்படுத்துகிறார் படைப்பாளர். வனக் காவலர்களாக இருந்த பழங்குடி மக்கள் கூலித் தொழிலாளர்களாக மாறியிருப்பதையும் காட்டு விலங்குகளுக்கு அஞ்சாத மக்கள் சிறு அட்டைப்பூச்சிக்கு மிரண்டு வாழ்வதையும் பதிவு செய்கிறார். தனது அறிவு, வீர மரபை இழந்த ஒரு மனிதனின் மனப்பிறழ்வானது அவனை வலுவற்றவனாக மாற்றிவிடும் என்பதை இக்கவிதை உணர்த்துகிறது.

பண்பாட்டு நிலையில் அறிவு மரபு அழிக்கப்பட்டு, நிலவியல் முறையில் அவர்களது வாழ்விடம் மற்றவர்களது கைகளுக்குச் சென்று அதேயிடத்தில் அவர்கள் கூலிகளாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

நிலமிழந்த, நிலமற்ற மக்களை இடப்பெயர்விற்குள்ளாக்குதல்

விடுதலைக்குப் பிந்தைய / பின்காலனிய அரசுகள் பழங்குடி மக்களைக் காடுகளிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி, அறிவு வளமும், பண்பாட்டு வளமும், இயற்கை வளமும் மிக்க ஒரு சூழலியலைத் தகர்த்து அம்மக்களை நகரங்களை நோக்கி புலப்பெயர்வு செய்விக்கப்பட்டு தினக்கூலிகளாக மலைகளிலிருந்து தூக்கி வீசப்பட்ட நிலையை,

“..... / நகரத்தின் கடைக்கோடியில் / வாழ்கிறான் / சாத்தான் என்ற பெயரில் / ஆதியின் விதை / நீர் வற்றிய குளத்தில் புதையுண்ட / மீன்முட்டையென” (பக். 70 – 71)

என்ற கவிதையில் ஒரு எச்சமாக, நகரத்தில் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக, அடையாளமற்றவர்களாக, தனித்துவிடப்பட்டவர்களாக வாழ வேண்டிய நிர்பந்தத்திற்குத்

தள்ளப்பட்டிருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. அம்மக்களின் தொன்மையான வாழ்வியலின் அடையாளமழிக்கப்பட்டு அவர்களின் மீது உலகமயம் திணித்த நகர அடையாளங்கள் பொருத்தப்படுகிறது. அவர்களது மொழிகள் சிதைக்கப்பட்டு அயல்மொழிகளை அடையாளமேற்று நகர நாகரித்தில் தொலைந்து தனது பூர்வீக வாழ்வியல் குறித்த நினைவழிக்கப்பட்டவர்களாக வாழ்வதை இக்கவிதை முன்வைக்கிறது. வனத்தின் ஆதிஅந்தத்தை மறந்து நகர வாசியாக உறைந்து போவதை இக்கவிதை உணர்த்துகிறது.

ஓர் இனத்தின், ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்து வந்த நிலத்தை அபகரிப்பதன் வழி அவர்களது தொன்மையான வாழ்வியலும் அழித்தொழிக்கப்படுகிறது. இந்த அழித்தொழிப்பின் பின்னணியில் அரசின் ஏதேச்சதிகாரமும் முதலாளித்துவத்தின் ஏகபோக மோகித்தலும் வினையாற்றுகின்றன என்பதை நுட்பமாக விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

“வனம், மலை, பள்ளத்தாக்கு, என எளிதில் நெருங்க முடியாத சூழல்களில் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் பழங்குடியினர் உள்ளிட்ட மண்ணின் மைந்தர்கள் தங்களுடைய மரபார்ந்த வாழ்விடங்கள் மற்றும் பண்பாட்டுத் தளங்களை விட்டு வலிந்து புலப்பெயர்ச்சி செய்யப்பட்டு, மேல்தட்டு மற்றும் அதிகார வர்க்கத்தினரால் வாழ்வியல் நிலையின் விளிம்பு நிலைக்கு விரட்டியடிக்கப்படுவது விளிம்புநிலையாக்கம் (Marginalization) என சமுதாய அறிவியலாளர்களால் சுட்டப்படுகிறது” (Keetru.com)

என்று சி. மகேசுவரன் கூறுவது (விளிம்புநிலை என்ற சொல்லாடல் ஓரங்கட்டப்பட்ட, புறந்தள்ளப்பட்ட, கடைநிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட என்பதுபோன்ற சொற்பொதுமையை உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளது) குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஐரோப்பியக் காலனிய ஆட்சியில் பழங்குடிகள் அங்கேயே தோட்டக் கூலிகளாக மாற்றப்பட்டிருந்தனர். உலகமயத்தின் விளைவாலும் கல்வி, தொழில்நுட்பத்தாலும் மிச்சமிருக்கக்கூடிய வனங்களில் வாழும் மக்களை நகரத்தை நோக்கி வெளியேற்றும் செயலை அரசு அதிகாரவர்க்கம் செய்துவருகிறது.

சமவெளிப் பகுதிகளில் ஐரோப்பியக் காலனியம் கொண்டுவந்த பசுமைப் புரட்சியினால் விவசாய நிலம் உயிர்ப்பற்றதாக ஆக்கப்பட்டது. விவசாய நிலங்களில் ரியல்எஸ்டேட்கள், தொழிற்சாலைகள், நகரப் பரவலாக்கம் போன்றவை விளைவிக்கப்பட்டன. வேளாண் தொழில்சார் மக்களின் விவசாய அறிவை மேற்கத்திய உரங்கள் தின்று செரித்ததன் விளைவாக நிலமிழப்பிற்குள்ளாகி, நிலமற்றவர்களாக மாற்றப்பட்டு தினக்கூலிகளாக இருத்தப்பட்டனர். இப்பேராபத்தை,

“கற்கள் நடப்பட்டு புதர்கள் மண்டிக்கிடக்கின்றது / கதிர் விளைந்த வயல்வெளி / நெல்மணிகள் அற்ற கழனிக்குள் / எச்சமிட்ட பறவைகளின் சாபங்களில் / ரியல்எஸ்டேட்கள் / ஏரி-மதகு-மடை-வாய்க்கால்-வரப்பு-கலிங்கல் / ஏர்-பூட்டு-நுகத்தடி-சங்கிலி / இறந்துகிடக்கின்றன சொற்கள் / நடவு நட்டு களை பறித்த / கைகளெல்லாம் சாலையோரங்களில் / பனியில்லாப் புல்வெளி மீது / மேய்ந்துகொண்டிருக்கின்றன / கோவணத்தோடு / அதிகாலையில் ஏர் பிடித்துச்செல்லும் / அப்பா / ஷூவும் தொப்பியும் அணிந்து / காவலர் பணிக்குக் கிளம்புகிறார்

இரவில் / / பொங்கல் நமழ பாரம்பரியம் / விட்டுவிடலாமா / நீ உனது பகுதிக்குள் / நான் எனது பகுதிக்குள் / பொங்கல் சமைப்போம் / விசில் அடிக்கட்டும் குக்கர் / அலைபேசியில் அயல்மொழியில் / பரிமாறலாம் / வாழ்த்துகள்” (பக். 44-45)

என்ற கவிதை வெளிப்படுத்துகிறது. உலகமயத்தின் விளைவால் கிராமங்களைத் தொழிற்சாலைகள் அபகரித்துக் கொண்டு விவசாய நிலங்களை மனைகளாக மாற்றி, பண்பாட்டை நவீனத்துவப்படுத்தி, மொழி இழப்பிற்குள்ளாகி, கிராமத்திலிருந்து அந்நியப்பட்டவர்களாகி, நகர முகமூடிகளுடன் வாழ நேர்ந்துள்ளதை இக்கவிதை சுட்டிக்காட்டுகிறது. முதலாளித்துவக் கொள்கை, விவசாயத்தைக் கடைகோடித் தொழிலாக மாற்றி அவ்அறிவுசார் மக்களைத் தினக் கூலிகளாக்கி அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டுகிறது.

காலனியாதிக்க நாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட புதிய முறையான வேளாண் புரட்சி, விவசாய நிலங்களின் உயிர்த்தன்மையைக் களவாடிக்கொண்டது. இது நிலத்துடன் இயைந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்த கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வாதாரத்தைச் சூறையாடியது. இதனால் அவர்கள் வேலை தேடி இடம்பெயர்வுக்கு உள்ளானார்கள். இதை சபா நாவலன்,

“கிராமப்புறங்களில் இருந்து வறிய கூலி விவசாயிகள் நகர்ப்புறங்களை நோக்கி நகர்வதும் சிறு நில உடைமையாளர்கள் ஏனைய தொழில் துறைகளை நோக்கி நாடிச் செல்வதும் புதிய நகரங்களின் உருவாக்கமும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் முதலாளித்துவ மறு மலர்ச்சிக் காலகட்டத்தை நினைவுபடுத்துகிறது” (தேசிய இனப்பிரச்சனையில் ஏகாதிபத்தியங்களின் சதி, பக். 92-93)

என்கிறார். இந்த நகர்வானது மட்டுபடுத்தப்பட்ட வேளாண் சமூக அமைப்பு முறையிலிருந்து முதலாளித்துவம் அறிமுகப்படுத்திய தொழில்கள் சார்ந்து அமைந்தது.

முதலாளித்துவத்தின் அடிப்படை அலகு நகரமயத்தைப் பெருக்குவதாகும். அது கொண்டு வந்த தொழிற்புரட்சியாலும், கல்வியாலும், நகர்மயத்தாலும் கிராம விவசாய வாழ்வியலை விட்டு வெளியேறி நகரப்பகுதிகளுக்குள் தங்களை கரைத்துக் கொண்டு அதன் கோரப் பிடியில் சிக்குண்டு, சிதைந்து வாழ்வதன் அவல நிலையை,

“வயற்காட்டினை விட்டு வெளியேறி / பிறந்த ஊரை விட்டு வெளியேறி / பெற்றோரை விட்டு வெளியேறி / கூடப்பொறந்தவங்கள் விட்டு வெளியேறி / ஒண்ணாப் பழகின உறவைவிட்டு வெளியேறி / புரண்டு விளையாடிய புழுதியை விட்டு வெளியேறி / பொறந்தப்பப் பேசின மொழியைவிட்டு வெளியேறி / நகரத்தின் முட்டுச் சந்துகளில் / நெருக்கடிகளில் சிக்குண்டு / பிதுங்கி, கசங்கி / ஏமாந்து மிதிபட்டு / மரணிக்க முடியாமல் / வாழ்பவனைப் பார்த்து / ஊர் போனால் / சொல்லுகிறார்கள் / டவுனுல சொகுசா வாழ்றவன் / நம்மள பார்ப்பானா” (ப. 18)

என்ற கவிதையில் வெளிப்படுத்துகிறார். கிராமப்புறங்களில் நிலவும் ‘நகரத்தில் வாழ்பவன் சொகுசாக வாழ்வான்’ என்ற பொதுப்புத்தியைக் கட்டுடைக்கும் விதமாக இக்கவிதை அமைந்துள்ளது. நகரப்புறங்களில் வாழ்பவர்களுக்கு அனைத்து வாழ்வாதாரத் தேவைகளும் பூர்த்தியாகிறது என்ற நிலைப்பாட்டை அரசு முதற்கொண்டு ஊடகங்கள் வரை பொதுப்புத்தியாகப் பரப்பிவருகின்றன. நகர வளர்ச்சிக்கு அக்கறை காட்டப்படுவதை விட நகரப் பெருக்கத்திற்கே

வழிவகை செய்யப்படுகிறது. இது அனைவரையும் ஓரிடத்தில் குவித்து மற்ற இடங்களை முதலாளிகளுக்குத் தாரைவார்க்கும் செயல்முறை வடிவமாகும்.

இயற்கை இழப்பும் பட்டுப்போன நிலமும்

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகான அறிவியல் தொழில்நுட்பப் புரட்சியின் விளைவாகத் தோற்றம் கண்ட உலகமயம், புழங்குவெளி, புழங்குபொருளில் மாற்றத்தை உருவாக்கி அனைத்து வாழ்வாதாரத் தேவைகளையும் மூலதனமாக்கி பொருளாதாரத்தை மையமிட்ட ஒற்றை நிலைக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்துள்ளது. முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைய விவசாய நிலத்தை அழித்தல் என்பதன் மூலமாக கூலித்தொழிலாளிகள் உருவாக்கப்படுதல், இயற்கையைத் துண்டாடி அந்நாட்டின் வளத்தைக் கொள்ளையடித்தல் போன்றவை காரணிகளாக அமைந்தன.

ஐரோப்பிய முதலாளியம் காலனிய நாடுகளைச் சுரண்டிய தன்மை குறித்து மார்க்ஸ் பேசுவதாக நா. முத்துமோகன்,

“ஆரம்பகாலம் தொட்டே ஐரோப்பிய முதலாளியம் ஆப்பிரிக்க, ஆசிய, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் இயற்கை வளங்களைக் (மரம், நிலக்கரி, எண்ணெய், கனிமங்கள்) கொள்ளையடிப்பதிலும், அந்த நாடுகளின் விவசாயங்களை அழித்தொழிப்பதிலும் அக்கறை காட்டியது என்றும் எடுத்துரைப்பார். தமது ஆட்சிக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட நாடுகளின் பழங்குடிகளைக் காலனிய முதலாளியம் அழித்தொழித்தது என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுவார். காலனிய ஆட்சியின் மூலம் அடிமைத்தனம் என்ற பழைய வடிவத்தை முதலாளியம் நவீனயுகத்தில் மீட்டெடுத்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது” (2018, ப. 208)

என்று எடுத்துரைக்கிறார். இதன் வளர்நிலையைத்தான் மூன்றாம் உலக நாடான இந்தியா மீதும் பொருத்திப்பார்க்க வேண்டியுள்ளது. இந்த ஆரம்பகட்ட நிலையிலிருந்து முதலாளியம் வளர்ச்சியடைந்து சந்தைப் பொருளாதாரத்தை நோக்கி நகர்ந்து, இன்று உலகமயத்தில் நிலைகொண்டுள்ளது.

இதனடிப்படையில் 1. விவசாயத்தை அழித்தொழித்து நிரகதியாக்குதல் 2. இயற்கையைத் துண்டாடுதல் என்ற இரு நிலைகளில் உலகமயம் கீழைத்தேயங்களை அலைகழிப்பிற்குள்ளாக்கி வருவதைக் கவிதைகள் பேசுபொருளாக்கியுள்ளன. அதற்கு சாமரம் வீசி முட்டு கொடுத்து மக்களை ஏதுமற்றவர்களாக்கி வரும் முதலாளிய, அதிகார வர்க்கங்களின் அழிச்சாட்டியங்களைக் கவிதைகள் வெளிச்சப்படுத்திக் காட்டுகிறது.

விவசாயத்தை அழித்தொழித்து நிரகதியாக்குதல்

பேரரசாட்சி காலத்தில் பிரம்மதேயம் என்ற பெயரில் சமூக உடமைகளாக வேளாண்குடிகளிடமிருந்த நிலங்களைப் பிடிங்கி பார்ப்பனர்களுக்குத் தனமாகக் கொடுக்கப்பட்டுத் தனியுடமையாக்கப்பட்டுள்ளது. உழுவித்துண்போர்கள் உழுதுண்பவர்களின் மீது பல்வேறு வரிகளை விதித்து நிலங்களிலிருந்து அப்புறப்படுத்தி அவர்களைக் குடிநீக்கிகளாக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக்கப்பட்டனர். இதில் நிலக்கொடையானது பார்ப்பனர்களுக்கும் வேளாண் நிலக்கிழார்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. (2017, ப. 16) விவசாயம் செய்து வந்த நிலங்கள்

உழுவித்துண்போர்களின் கைகளுக்கு மாற்றப்பட்டதால் பெரும்பான்மை நிலங்கள் தரிசுநிலங்காக்கப்பட்டன. இதை விவசாயத் தொழில் சரிவின் தொடக்க நிலையாகக் கொள்ளலாம்.

அதன்பிறகான ஐரோப்பியக் காலனிய ஆட்சியில், “இந்திய நில உடமையாளர்கள் அமோகமாகக் காலனிய ஆட்சிக்கு ஆதரவாக நின்ற காலம் இது. காலனிய ஆட்சியால் நில உடமையாளர்கள் பல ஆதாயங்களைச் சாதித்துக் கொண்ட காலமாகவும் அது இருந்தது” (2018, ப. 206) என்று ந.முத்துமோகன் எடுத்துரைக்கிறார். மேலும், ஐரோப்பியக் காலனிய ஆட்சிகாலத்தில் இந்தியாவில் கொண்டுவரப்பட்ட பத்திரப் பதிவைப் பயன்படுத்தி எண்ணற்ற நிலங்களைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக்கொண்டனர் என்று விவரிக்கிறார். (2018, ப. 206).

காலனிய ஆட்சியை நில உடமையாளர்கள் எப்படி தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்களோ அதுபோல சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய வரவான உலகமயத்தை இந்நிலப்பரப்பில் காலூன்ற வழிவகை செய்துள்ள தன்மையை,

“சாதி என்ற ஒன்று பிராமண மூளையில் உதித்திருந்தாலும் அது பண்பாட்டு அளவுகோலாக விரவிப் பரவியதற்கு சூத்திரர்கள் எவ்வாறு பயன்பட்டார்களோ அதேபோன்று உலகமயம் என்ற சொல் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தவுடன் அதனை தோள்களில் தூக்கிக்கொண்டு இந்தியக் கிராமங்கள் அனைத்திலேயும் அதனை காலூன்ற வைத்தவர்கள் சாதி இந்துக்கள் தான்” (புதுவிசை, செப். 2010, ப. 17)

என்ற அ. ஜெகநாதனின் கருத்து விவாதத்திற்குரியது. இங்கு ‘சாதி இந்துக்கள்’ என்று எடுத்துரைப்பதை நிலக்கிழார்கள் என்பதாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் உலகமயம் வரவால் விவசாயிகள் அதிகமாகப் பாதிப்பிற்குள்ளானார்கள். ஆனால் உழுவித்துண்போர் அதிலும் ஆதாயம் காண்பவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பது கண்கூடு.

இன்றைய பின்காலனியச் சூழலில் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி என்பது தொழிற்சாலை, நகரப் பெருக்கத்தில் அடங்கியிருப்பதாக முதலாளித்துவத்தால் நம்பவைக்கப்பட்டு அந்நாட்டு மக்களின் வாழ்வாதாரத் தேவைக்கான உணவு உற்பத்தியை (விவசாயத்தை) கைவிடச் செய்வதன் மூலம் அந்நாட்டின் சந்தைப் பொருளாதாரத்தை உள்நாட்டு வால்பிடிப்பு தரகர்களின் மூலம் முதலாளித்துவம் கைப்பற்றிக் கொள்கிறது. அத்துடன் நிலத்தைப் பட்டுபோக வைக்க இரசாயன பூச்சிக் கொல்லி உரங்களைப் பயன்படுத்தச் செய்து நிலங்களை உயிர் பற்றுவையாக்கி உற்பத்தித் திறனின்றி செய்து கையகப்படுத்திக் கொள்கின்றது. இதற்குக் காரணமாக பருவ மழை பொய்த்தல் என்று மேம்போக்குச் சொல்லி உண்மைத்தன்மையை மறைத்துவிடுகின்றது. இதனால் உழுதுண்போன் தனது சொந்த நிலத்திலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டு, விளைச்சலற்ற நிலமாக விற்க நேரிடுகிறது. இவ்வாறு விவசாய நிலங்களை விற்று விட்டு கையறுநிலையில் விவசாயிகள் நிறுத்தப்படுவதை,

பனைமரத்துக் கள் / பன்றிக் குடல் / சுருட்டுப் பீடி / கருப்பட்டி கலந்த பொங்கல் / / இவைகள் ஏதுமற்றுப்போன நிலத்தில் / தனித்து அலைகிறான் / அடிமாட்டு விலைக்கு / வயற்காட்டை விற்றபின் / சாத்தான் எனும் பெயரால் / என் முப்பாட்டன்” (ப. 13)

என்ற கவிதையின் வழி வெளிப்படுத்துகிறார். தனது பண்பாடு, வாழ்நிலை, வாழ்வாதாரம் என்பது விவசாய நிலத்துடன் இரண்டறக் கலந்த ஒன்றாக வாழ்ந்த விவசாயி தனது நிலத்தை இழக்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கும் அவலநிலையை இக்கவிதை மையப்படுத்துகிறது. விவசாய நிலத்துடனான உறவை கைவிட்டு தன்னை இழந்தவர்களாக மாறி வரும் நிலையை உலகமயச் சூழல் உருவாக்கியுள்ளது.

குறைந்த நிலப்பரப்பில் விவசாயம் செய்துகொண்டிருக்கும் விவசாயிகள் இந்த உலகமயத்தின் கோரபிடியில் சிக்குண்டு அழிவதைச் சுரண்டல்வாதிகள் கண்டுகொள்வதில்லை. அவர்கள் தங்களது நிலங்களுக்குள் நீண்ட காலம் பயனளிக்கக்கூடிய பணப் பயிர்களை இட்டுநிரப்பிக் கொள்கின்றனர். இதனால் அவர்களுக்கு விவசாயம் அழிந்து வருவது குறித்து அக்கறையில்லை. மாறாக உலகமயத்தினால் ஏற்படும் மாற்றங்களை சுவீகரித்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுபவர்களாக மாறிவிட்டனர் என்பதையும் கவனிவேண்டியுள்ளது.

இயற்கையைத் துண்டாடுதல்

வயல்கள், ஆறுகளின் அவலநிலையை நிலமற்ற, நிலமிழந்த விளிம்பு நிலையினர் பார்வையிலிருந்து விசாலப்படுத்துகிறது கவிதைத் தொகுப்பு. ஆறுகளைக் கார்ப்பரேட் கம்பனிகளுக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு வயல்களைப் பிரேதப் பரிசோதனை செய்து கொண்டிருக்கும் அதிபுத்திசாலியான அதிகார வர்க்கம், இயற்கையைப் பைனஸ் மரத்தால் மறுஉற்பத்தி செய்ய தீவிரமாக முயன்று வருகிறது. அவ்வாறு, இயற்கையிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு நிற்கும், இழந்து போன இயற்கை வளம் குறித்த விளிம்புநிலையினனின் ஏக்கப் பார்வையாகக் கவனப்படுத்த முனைகின்றது இக்கவிதை,

“கால்கள் இடறி / தலை குப்புற விழுந்து கிடந்தேன் / கூடவே / சிதறியது கழனி வேலைக்குப் போன / அம்மாவுக்குக் கொண்டு சென்ற / கேழ்வரகுக் கூழ் / மீதமான கூழில் ஆற்றுநீரை நிரப்பி / அம்மாவின் பசி போக்கினேன் / அம்மா இருக்கிறாள் / நான் இருக்கிறேன் / காணமல் போயிருந்தது / பசி தீர்த்த / ஆறு” (ப. 15)

என்ற கவிதையின் மொழியாடல் நிலத்தில் உழைத்து வாழும் விவசாயக் கூலியின் அங்கலாயிப்பை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது. ‘கழனி வேலைக்குப் போன அம்மா’, ‘கேழ்வரகு கூழ்’ என்பது விவசாயக் கூலியாக அடையாளப்படுத்துகிறது. விவசாய அறிவு கொண்ட, நிலத்தை மட்டும் நம்பி வாழ்ந்திருந்த விவசாயக் கூலிகள், அழிந்து வரும் விவசாயத்தின் அவல நிலையை, அதனால் ஏற்படும் வாழ்வாதார பாதிப்பின் மன அதிர்விலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் கவிதையாகக் கட்டமைத்திருக்கிறார் படைப்பாளி.

உலகமயச் சூழல் கொண்டு வந்த இரசாயன உரங்களால் அதிக விளைச்சல் கிட்டும் என்ற விளம்பரப்படுத்தலை நம்பி விவசாய நிலங்களுக்கு இட்டு அதை மலட்டுத்தன்மைக்குள்ளாக்கி விட்டனர் நிலக்கிழார்கள். இந்த விவசாயம் நீர்த்துப் போனதால் நீராதாரத்திற்கான ஆறுகளைப் பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு ஏலத்தில் விட்டு, விவசாய நிலங்களைக் கூறுபோட்டு வருகின்றது அரசுதிகாரம். இதை, விளிம்பின் கோணத்திலிருந்து தனது அடுத்தத் தலைமுறையின்

வாழ்வாதாரத்தைச் சூறையாட உடன்போகும் ஆதிக்க வர்க்கம், முதலாளியத்துவத்தைத் தோலுரித்து காட்டும் கவிதையாக,

“முதலில் நீர் ஓடிய பாதைகளைக் / கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் / கற்களை அடுக்கி தடயங்களை அழியுங்கள் / வயற்காட்டின் பெருவெளியில் ஜீவராசிகளின் வாழிடம் / கருகும் மென் ஓசையை சத்தமில்லாமல் / உதடுகள் உச்சுக்கொட்ட / ரசித்துக்கொள்ளுங்கள் / மழை தவறிய பூமியென / விதைத்த வியர்வைப் பெருங்கடல் / தாகம் தீர்ப்பதில்லையென / கடன்சுமை தலைமேல் / பாறையென அழுத்துவதென / ஊராரறிய கண்ணீரை வார்த்துக்கொட்டுங்கள் / கிளைகளின் நிழலை விரட்ட / இலைகளை உங்கள் கைகளால் கிள்ளிவிடுங்கள் / பின்பு நீரின்றித்தவிக்கும் வனத்தின் உயிர்நாடியினை / பேராசைக் கோடாரியால் இருள் சூழ்ந்தபின் / வெட்டித் தள்ளுங்கள் / போர்க்களத்தில் இறந்த குழந்தைகளை / நினைவுபடுத்தும் / வெட்டப்பட்ட வனங்களின் பேரோலத்தை / உதாசீனப்படுத்துங்கள் / அப்புறப்படுத்தப்பட்ட எச்சங்களின் / வனம் சுமந்தலையும் பறவைகளை விரட்டுங்கள் / விளம்பர உத்தியால் பலநூறு மனைகளாகக் கூறுபோடுங்கள் / விரும்பும் தொழில்நுட்பம் கொண்டு / அடுக்குமாடிக் குடியிறுப்புகளாக / மிளிரட்டும் / தார் பூசிய நெடுஞ்சாலையில் / காலிக் குடங்களைச் சுமந்து / வெயிலொடு அலைந்து திரியட்டும் / சபிக்கப்பட்ட நம் பிள்ளைகள் / குவளை நீருக்காக” (பக். 64-65)

என்ற கவிதையின் வழி முன்வைக்கிறார். மனிதனின் உயிர்த்திருக்கும் வாழ்வியலில் உயிர்ப்பற்று வரும் இயற்கை குறித்த அறிவை முன்வைத்து அடுத்தத் தலைமுறையின் மீது விழும் பேராபத்தைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். நீராதாரத்தை அழித்து, விவசாயத்தை உயிர்பற்றதாக்கி, வனங்களைச் சிதைத்து, விவசாய நிலங்களைத் துண்டாடி புழகாங்கிதம் அடைந்து வரும் இயற்கை குறித்த அறிவற்ற இன்றைய தலைமுறையைக் கடிந்துரைத்து அடுத்தத் தலைமுறை வாழ்வதற்கான வாழ்நிலைச் சூழல் குறித்துச் சிந்திக்க வேண்டுகிறது இக்கவிதை.

ஏகாதிபத்திய நாடுகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் மீது கட்டவிழ்த்துவிட்டிருக்கும் தாராளவாதக் கொள்கைகள் அந்நாட்டின் வாழ்வாதாரத்திற்கான பொருள் உற்பத்தியைச் சூறையாடி அம்மக்களைத் தொழில் நிறுவனங்களை நோக்கி நகர்த்துவதைப் பின்னூட்டமாக இக்கவிதை வெளிச்சப்படுத்துகிறது. அத்துடன், உலகமயச் சூழலின் விளைவால் விளைச்சலற்ற பொருள்களின் மீது பற்று கொண்டு பாய்ந்தோடும் நிலவுடைமை, ஆதிக்க, அதிகார வர்க்கங்களின் சுயநலப் போக்கையும் குறியீட்டாக்குகிறார்.

காலனிய ஆட்சி காலத்தில் நிலவுடைமைச் சமுதாயம் நிலங்களைத் தங்களது உடைமை ஆக்கிக்கொள்வதில் பேரார்வம் காட்டி வந்துள்ளதுடன் இயற்கை வளங்களின் மீதான சுரண்டல் குறித்து பேசாது மௌனித்திருந்தது. விவசாயத்தை வேரறுத்து இயற்கை வளங்களைத் துண்டாடுவதில் அதிகாரவர்க்கங்களும் முதலாளியத்துவமும் ஒருங்கிணைந்து உலகமய வேட்டையை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் கவிதைகள் வழி உணரமுடிகிறது.

முடிவுரை

பழங்குடி மக்களும் சமவெளி பகுதிகளில் வாழ்கின்ற விவசாயம் சார்ந்த குடிகளும் நிலம், நிலம் சார்ந்த வாழ்க்கையை இழந்து, பண்பாட்டு வெளியிலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இயற்கை அழிப்பும், நகரப்பெருக்கமும் ஆகும். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மலைகளை அழித்து, தேயிலைத் தோட்டங்களை உருவாக்கினார்கள். உலகமயச் சூழலில் நகரங்கள், தொழிற்சாலைகள் பெருக்கப்படுகின்றன. சாதி வேறுபாடற்று மக்கள் முதலாளியச் சமூகத்திற்குள் நுழைக்கப்படுகின்றனர் என்பதைக் கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன.

வேளாண் சமூகம் சாதியத்தைச் சுமந்து வாழ்வதை விடுத்து 'பிறப்பொக்கும்' என்ற நிலையையும் இயற்கையுடன் பொருந்தியிருந்த 'ஆதிப்பொதுவுடைமை' தமிழ்த் தொன்மம் நோக்கியும் நகரவேண்டியத் தேவையை 'விரல்களில் வழியும் குரலற்றவனின் செங்குருதி' கவிதைத் தொகுப்பு மிக நேர்த்தியாக வெளிப்படுத்துகிறது.

இன்றைய பின்காலனிய காலகட்டத்தில் முதலாளித்துவ சமூகமாயினும் நிலவுடைமைச் சமூகமாயினும் விளிம்பு நிலை மக்களை ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாக்கி சுரண்டி வருகின்றன. அவ்வதிகார நிறுவனங்களுக்கெதிரான கலகக் குரல்களாகவும், பகடி செய்தலாகவும் இக்கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

இன்றைய சூழலில் விவசாயம், இயற்கை வளம் குறித்த விடயங்களைத் விளிம்பு நிலையினரின் பார்வையிலிருந்து அணுகுவது முக்கியமானதாகும். அது மரபை மறுசுழற்சிக்கு உட்படுத்தி சமநிலையான சமுதாயத்தை வளர்ப்பதுடன் சாதி, இன, சமய பேதமற்ற நிலையை உருவாக்கும் முயற்சியாக அமையும்.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. சபா நாவலன், தேசிய இனப்பிரச்சனையில் ஏகாதிபத்தியங்களின் சதி, எதிர் வெளியீடு, பொள்ளாச்சி.
2. சோலை மாயவன், 2017, விரல்களில் வழியும் குரலற்றவனின் செங்குருதி, பொள்ளாச்சி இலக்கிய வட்டம் வெளியீடு, பொள்ளாச்சி.
3. நொபொரு கராஷிமா, எ. சுப்பராயலு, 2017, தமிழகத்தில் சாதி உருவாக்கமும் சமூகமாற்றமும் (பொ.ஆ. 800-500), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை.
4. பிரேம், 2008, அதிமனிதர்களும் எதிர்மனிதர்களும், புலம் வெளியீடு, சென்னை.
5. மகேசுவரன், சி., விளிம்புநிலைக்குத் தள்ளப்படும் தமிழகப் பழங்குடியினர், Keetru.com. வெளியிடப்பட்டது: 08 ஜனவரி 2010.
6. முத்துமோகன், ந., 2018, மார்க்சியம் பயிலுவோம், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை.
7. ஜெகநாதன், அ., தொன்னூறுகளின் சமூக அசைவியக்கம் தலித் அடையாளத்தை முன்வைத்து, புதுவிசை, இதழ் 29, சூலை - செப். 2010.

References

1. Saba Navalan, Thesiya Enapprachchanayil Yegathipathiyathin sathy, Ethir Publication, Pollachi.
2. Solai Mayavan, 2017, Viralkalil Vazhiyum Kuralatravanin Senkuruthi, Pollachi Ilakkiya Vattam Publication, Pollachi.
3. Noporu Karashima, a. Subramanian, 2017, Thamilakathil Saathi Uruvakkamum Samukamatramum, (800-500 BCE), New Century Book House (P) Ltd., Chennai.
4. Prem, 2008, Athimanitharkalum Ethirmanitharkalum, Pulam Publication, Chennai.
5. Maheswaran, C., Vilimbunelaikku Thallappatta Thamilaka Palankudieanar, Keetru.com. Released: 08 January 2010.
6. Muthumohan, N., 2018, Marxism Payiluvom, New Century Book House (P) Ltd., Chennai.
7. Jagannathan, A., Thonnoorkalin Samuka Asaiveyakkam Dhalith Adayalaththai Munvaiththu, Social Movement of the Nineties Presenting the Dalit Identity, Puduvisai, Magazine 29, Jul - Sept. 2010.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

சின்னச்சாமி. ப “ குரலற்றவரின் குரலாக ஒலிக்கும் கவிதைகள் - ‘விரல்களில் வழியும் குரலற்றவரின் செங்குருதி’ ” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 2, இதழ் 1, சனவரி 2022, பக். 42-53

Cite this Article in English

Chinnasamy. P “Poems that sound like the voice of the voiceless - ‘Viralkalil Vazhiyum Kuralatravanin Shenkuruthi’” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.2 Issue 1, January 2022, pp. 42-53